Enderrock | Vidal Soler | Actualitzat el 30/12/2020 a les 12:00

2021: Odissea a l'underground

El músic vilanoví Vidal Soler, guitarrista de Copa Lotus, valora la situació de l'escena underground en el circuit català de música en directe

Concert de Sandré a la sala Heliogàbal | Xavier Mercadé

Als meus 30 anys recordo haver viscut dues experiències properes a la mort: la primera va ser un aterratge d'emergència a l'aeroport de Ginebra, i la segona, i en aquest cas la més important, va ser l'allau humana provocada per l'última tornada de "Taxista" dels Surfing Sirles en algun local de Barcelona. La primera va causar-me una efímera fòbia a volar que més endavant, per raons de feina, no vaig tenir més remei que anar superant, i la segona va servir com a epifania per blindar el meu amor cap a la cultura *underground* de casa nostra.

A vegades oblidem que els grups que ens han acostumat a veure als mitjans representen només un tristíssim tant per cent de les bandes que conformen el panorama musical català. El problema és que és impossible fer-se una idea de la magnitud d'aquest gruix artístic sense arremangar-se i baixar a les clavegueres. *It's a long way to the bottom.*

I és que els defectes de l'escena no televisada són al mateix temps les seves virtuts: ningú hi té res a guanyar i, per tant, res a perdre. És per això que molts cops, sense "Meet & Greet" ni polsera, he acabat dormint al sofà de membres dels meus grups preferits. Durant anys he crescut compartint cerveses amb ells i aprenent música als seus local d'assaig fins que, com a tothom, els últims mesos m'han obligat a canviar d'hàbits. Hem viscut temps millors, potser sí, però amb l'any d'eterna desescalada que se'ns presenta, amb una devallada inevitable dels festivals massius de reclams internacionals i a les portes d'una de les crisis socials més dures d'aquest segle, és possible que patim un feliç retrobament amb la cultura sense intermediaris, amb el noble art d'aixecar els amplificadors amb caixes de cervesa, que tornem a pujar a Vallcarca o al

Montseny i recordem la disciplina de quedar-se després del concert per ajudar a fregar el terra.

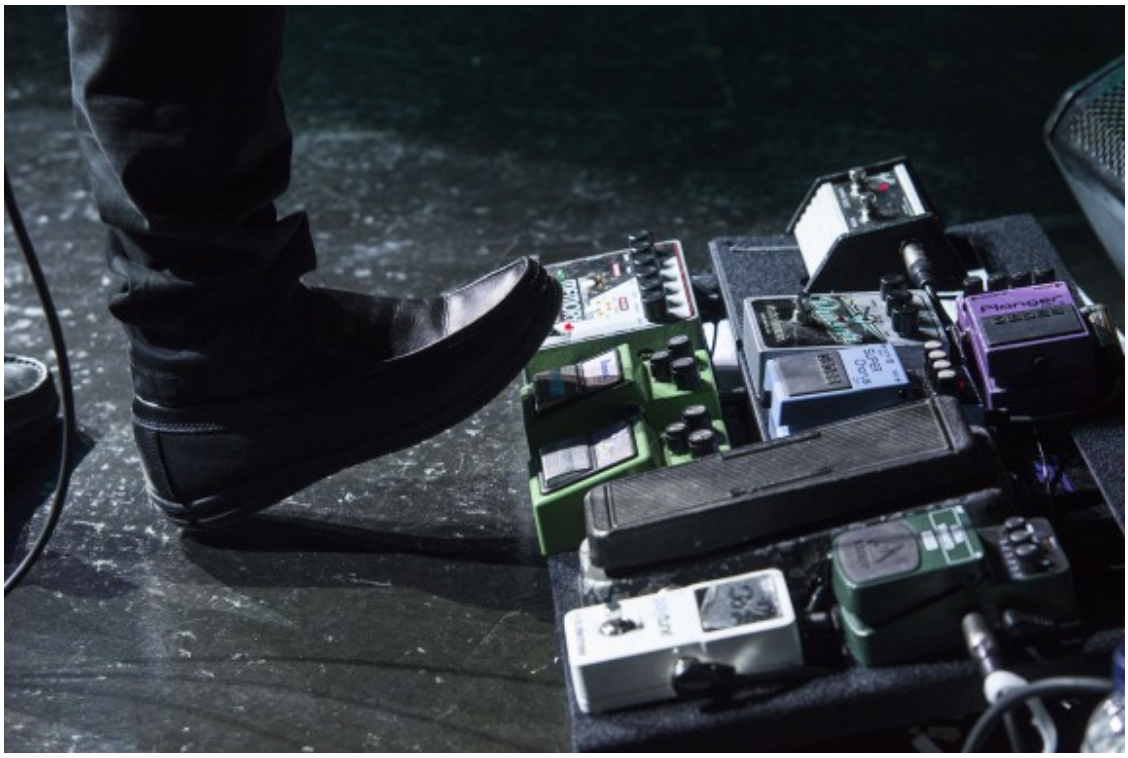

Foto: Xavier Mercadé

Perquè el panorama a l'altra banda és desolador. Les sales del circuit comercial, que abans ens fèien fora només acabar el bolo per obrir la seva discoteca, ara diuen que som una gran família. I em sap greu dir-ho, però no. Família és l'ATV, el Sugar Il·legal Fest o l'Atzavara, que porten dècades programant concerts i allotjant a grups de tot el món a casa seva sense embutxacar-se ni un euro. Per això el buit que deixaran les grans gires i els patrocinis bé pot omplir-lo la voluntat de qui organitza un concert per amor. Almenys fins que el sistema, fins ara aliè, ho vegi rentable i trobi la manera de posar-hi un llacet per vendre-ho al gran públic.

Sigui com sigui, fins i tot aquesta ignorància de les institucions, que estan condemnant aquest patrimoni cultural al coma induït durant l'excepcionalitat actual, ha sigut positiva en moltes ocasions, ja que sense voler-ho ha dotat a l'escena subterrània de l'autosuficiència necessària per operar sense ajuts ni permís. Així com la llibertat per recuperar-se ràpidament quan calgui. Privilegi inaudit en els temps que corren.

Quan arribi el moment, que arribarà, no espereu que ningú us doni les coordenades exactes. Baixeu al casal o al CSO més proper i trobeu-hi el vostre lloc. Admireu la bellesa de les veus desafinades cantant a l'uníson, munteu un grup amb les vostres veïnes, tingueu en compte que tots els concerts comencen mitja horeta més tard de la que posa al cartell i, si algú més gran ve a dir-vos que ell ja va veure aquella banda al Garatge fa 30 anys, no us el creieu. Atenció als símptomes, quan sentiu com creix aquella necessitat tan antiga com la vida de pertànyer a alguna cosa, no ho dubteu, això és casa vostra. Passeu fins a la cuina i agafeu el que vulgueu però, si us plau, feu cas al cartell del lavabo i deixeu-ho tot com ho heu trobat, no fos cas que algun dia haguem de veure alguna marca de cervesa patrocinant el Kasal de Roquetes o El Pumarejo.

Ens veiem a l'altra banda!